

Hoofdstuk 1

Eigenlijk was Tilly Zwart verbazingwekkend beleefd met haar 'Sorry, meneer, mag ik even langs u heen reiken...?' Ze stond er zelf versteld van. Net nog was ze woedend geweest. Die stomme serveerster in dat nog stommere eettentje in het centrum meende dat glutenvrij eten maar een modeverschijnsel was. En wist vervolgens te vertellen dat de lunchkaart voldoende keus bood.

Nou, zeg dat! Salade geitenkaas. Salade carpaccio. Salade zalm en garnalen. Allemaal duur, koud, veel te veel, en al voor de honderdste keer moeten eten als lunch.

Maar het meest woedend was ze geworden door het woord modeverschijnsel. Dat stomme wicht, dat nota bene haar dochter had kunnen zijn, dat stomme wicht, ja, dat moest eens weten hoe ontwrichtend dat modeverschijnsel was. Dat iemand met een intolerantie voor gluten kon vergaan van de buikkrimp en ...

'Ja, natuurlijk mag u even langs mij heen reiken, mevrouw. Sorry dat ik zo in de weg sta. Ik zoek een heel speciaal pindakaasachtig broodsmeesel. Voor mijn dochter. Ze eet tegenwoordig heel gezond. Maar ga uw gang. U weet tenminste wat u wilt.'

U weet tenminste wat u wilt? Was het maar waar! Ze wist wel honderd dingen die ze wou. Was er maar eentje, eentje slechts doorslaggevend!

Maar ze lachte. Ja, ze lachte! 'Het is ook knap lastig, al die dieetproducten. Het valt me trouwens erg mee dat zo'n buurtsupermarkt als deze zo'n groot assortiment heeft...'

'We zijn er hier dan ook blij mee,' antwoordde de man.

Tilly bedankte hem. 'Fijn, ik heb wat ik hebben moet,' zei ze met een pakje crackers veelbetekenend in de lucht voor ze doorliep.

Nu was ze dan wel in het bezit van glutenvrije crackers, maar dat het vooruitzicht op een lunch in de auto haar humeur verbeterde, nou nee. Was ze maar niet geïrriteerd het centrum uit gereden. In deze stadsuitbreiding was geen eetgelegenheid te bekennen. Trouwens, intussen was daar de tijd te krap voor. Over twintig minuten al kwam het schooltje van de kleine Steve uit.

Bah, nu moest ze zich weer redden met een plak kleffe kaas erop uit zo'n hersluitbaar pakje van de zuivelafdeling. Weer kruimels van dat droge breekbare spul op haar schoot. Weer het dilemma van koude handen en voeten of het milieubelastend laten draaien van de automotor.

En dat terwijl ze zich had verheugd op lekkere hete erwtensoep met een glas rode wijn erbij in een gezellig

druk restaurantje; maar die was met bloem gebonden, zei de kok van de zaak van dat wicht.

Rode wijn, dacht ze. Als ik nu meteen een fles uitzoek voor vanavond... Als oppas mag je het jezelf toch wel gezellig maken? En natuurlijk pak je niet zomaar een fles uit het voorraadjie in huis. Kom nou, Eefje moet toch al zo hard werken om rond te komen. Nou ja, ze leeft ook wel een beetje boven haar stand. Twee-onder-een-kap met garage en tuin op het zuiden. Poeh, poeh. Bad met whirlpool, superluxe keuken, inloopgarderobekast, open haard...

Dat ze intussen naar een schap met flessen wijn stond te turen merkte ze pas toen een mannenstem beleefd vroeg of hij even langs haar heen mocht reiken. 'Ik weet nu namelijk wél wat ik wil,' klonk het lachend.

'O hemel, sorry, sorry,' zei Tilly. 'Ik sta hier maar en weet niet eens... Ah, dit zijn de Spaanse wijnen. Ik moet verderop zijn, denk ik.'

Ze wees naar het andere eind van het schap, waar een bordje met 'Frankrijk' hing. Lacherig draaide ze zich om. 'Oh, sorry, ja, ik zie het, geslaagd met die trendy pindakaas?'

De man schudde met zijn hoofd van niet. 'Geen idee wat mijn dochter bedoelt. Mijn vrouw wist dat allemaal op een prikkie. Afijn, ik heb nu maar heel speciale jam gekozen, van vijgen. En ook een smeersel met paddenstoelen.'

Hij pakte een blikje uit zijn winkelmand en hield het omhoog. 'De lettertjes zijn onleesbaar klein...'

'Zonder leesbril...'grinnikte Tilly. 'Ik erger me daar trouwens behoorlijk aan.'

Ze schoof de leesbril die in haar haren gestoken zat voor haar ogen. 'Laat eens zien... Hm,...